

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116221703
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8116221703.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobkyne: S. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, XXX XX F., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Juristi, s.r.o., so sídlom Popradská 66, 040 11 Košice, IČO: 51 941 244, proti žalovanému: J. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX F., právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Miloša Kaščáka, so sídlom Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, v spore o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17C/239/2016-336 zo dňa 25.09.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku I. a II.

II. Zrušuje sa rozsudok vo výroku III. a v rozsahu zrušenia sa vec vracia súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu žalobkyne zamietá.

II. Zrušuje neodkladné opatrenie nariadené Uznesením Okresného súdu Prešov číslo konania 17C/239/2016 - 152 zo dňa 25.10.2017 a Uznesením Okresného súdu Prešov číslo konania 17C/242/2016 - 43 zo dňa 13.12.2016.

III. Žalovaný má vo vzťahu k žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobný návrh žalobkyne je v celom rozsahu nedôvodný, nakoľko žalobkyňa v tomto spore neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že je vlastníčkou objektu, a to nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území Šarišské Bohdanovce, zapísanej na liste vlastníctva číslo XXX ako budova technickej vybavenosti, súpisné číslo XXX, stojacej na parcele číslo XXXX/X elektrorozvodňa - stanica trafa.

Svoje vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti žalobkyňa odvodzovala od predloženého listinného dôkazu, a to Zmluvy o vyporiadaní majetkového podielu zo dňa 16.06.1993 uzatvorenej medzi družstvom C. v Šarišských Bohdanovciach a žalobkyňou ako nadobúdateľkou predmetnej nehnuteľnosti, predmetom ktorej podľa článku 4 bod 3 a 4 bola hlavná rozvodňa elektrického napätia 380/220 V. Išlo o murovaný objekt nachádzajúci sa na parcele č. XXX/X v k.ú. Šarišské Bohdanovce, okres Prešov. Rozvodňa sa odovzdáva komplet vrátane oceleového rozvádzača bez rozvodových káblov, nakoľko tieto sú súčasťou jednotlivých objektov. Kábel slúžiaci na rezervné napojenie z transformátora dediny sa započíta k uvedenej rozvodni. Celková hodnota predstavuje čiastku 26.000,- Sk. Oceleová trafostanica

elektrického napätia VN 22kV/380V vrátane elektrickej výzbroje bez elektromeru a transformátora je v hodnote 25.000,- Sk.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010.

V tomto spore bolo potrebné vyhodnotiť dva tituly nadobudnutia vlastníckeho práva, keď žalobkyňa sa cítila byť vlastníčkou spornej nehnuteľnosti na základe Zmluvy o vysporiadaní majetkového podielu zo dňa 16.06.1993 a spochybňovala vlastnícke právo, ktoré nadobudla pôvodne žalovaná F. P., a to vydržaním v zmysle predloženej Notárskej zápisnice číslo N 368/2016 Nz 21686/2016. Tak pôvodne žalovaná F. P., ako aj terajší žalovaný spochybňovali listinu, ktorú predložila žalobkyňa k žalobe, a to Zmluvu o vyporiadaní majetkového podielu zo dňa 16.06.1993. Žalovaný uviedol, že podpisy prevodcov nie sú úradne osvedčené, žalobkyňa spornú nehnuteľnosť nikdy neužívala, 24 rokov nejavila o túto nehnuteľnosť záujem, nesprávala sa ako vlastníčka. Žalovaný zároveň uviedol v rámci svojej obrany v spore, že žalobkyňa nehnuteľnosť, ktorú nadobudla v roku 1993 nestotožnila s nehnuteľnosťou, ktorá je v súčasnosti zapísaná na Liste vlastníctva číslo XXX. Žalobkyňa v spore prezentovala, že žalovaná nespĺnila nikdy podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, nakoľko nebola dobromyseľná. Vo svojej výpovedi žalobkyňa spochybnila titul nadobudnutia jej vlastníckeho práva a to uzatvorením Kúpnej zmluvy s A.. Y.. Uviedla, že ak z vyhlásenia Dr. J. vyplýva ako likvidátora družstva, že A.. Y. nadobudol predmetnú nehnuteľnosť v roku 2003, potom ju opätovne nemohol nadobudnúť v roku 2004 od spoločnosti G., čiže od úplne inej firmy. Keďže toto prehlásenie Dr. J. bolo podkladom pre vydanie Notárskeho osvedčenia, žalobkyňa mala za to, že žalovaná nikdy nebola dobromyseľná, nikdy jej nesvedčilo vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti.

Súd prvej inštancie je toho názoru, že tvrdenia žalobkyne, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudla dňa 16.06.1993 a od tohto dátumu sa správala ako vlastníčka, zostali v spore nepreukázané. Naopak súd je toho názoru, že od podpísania kúpnej zmluvy, ktorú dňa 28.04.2006 podpísala pôvodne žalovaná F. P. s prevodcom A.. J. Y., predmetom ktorej bol prevod nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na parcele číslo XXXX, a to elektrorozvodňa - zariadenie traťa sa nadobúdateľ tejto nehnuteľnosti, t.j. pôvodne žalovaná, správala ako vlastníčka a vykonávala všetky oprávnenia vlastníka k tejto nehnuteľnosti. Súdu predložila návrh na vklad vlastníckeho práva, ktoré adresovala F. P. správe katastra Prešov dňa 19.07.2006. Zároveň súdu predložila listinu, ktorou požiadala Obec Šarišské Bohdanovce v roku 2006 o vydanie súpisného čísla, pričom obec jej vyhovel a dňa 26.06.2006 vydala rozhodnutie o určení súpisného č. XXX pre nehnuteľnosť elektrorozvodňa - zariadenie traťa na parcele číslo XXXX/X. Nehnuteľnosť si dala zapísať na list vlastníctva, zamerať ju, o čom predložila geometricky plán vyhotovený Y. F., úradne overený správou katastra Prešov dňa 12.07.2006 pod číslom XXX/X, predmetom ktorého bolo zameranie tejto stavby nachádzajúcej sa na parcele číslo XXXX/X k zápisu do katastra nehnuteľnosti. Žiadosťou zo dňa 06.07.2006 F. P. požiadala Slovenský pozemkový fond o prenájom pozemkov nachádzajúcich sa pod spornou nehnuteľnosťou, keďže právny vzťah na Liste vlastníctva k nim vyporiadaný nebol. Súdu zo strany žalovaného a pôvodne žalovanej boli predložené listiny adresované Východoslovenskej energetike, a.s., ktorým požiadali o vypracovanie projektovej dokumentácie na zameranie tejto nehnuteľnosti, na jej napojenie, ako aj na úkony spojené s technickou kolaudáciou. Pôvodne žalovaná si dala vypracovať správu o odbornej prehliadke a skúške tejto nehnuteľnosti transformačná stanica. Rovnako predložila faktúry, ktorými sa napojila na predmetnú nehnuteľnosť a platila faktúry titulom odberu elektrickej energie. Podľa názoru súdu, žalobkyňa od roku 1993 nepreukázala, že javila záujem o pripojenie k spornej nehnuteľnosti, o jej údržbu, renováciu. Súd považuje za dôležité uviesť, že pokiaľ aj samotná žalobkyňa spochybňuje nadobúdacieho titulu pôvodne žalovanej F. P., ktorá v roku 2006 predmetnú nehnuteľnosť nadobudla od A.. Y., ani žalobkyňa v tomto spore neunesla dôkazné bremeno a súdu nepreukázala, aby táto nehnuteľnosť, ku ktorej sa domáha určenia vlastníckeho práva, bola vo vlastníctve družstva C. v Šarišských Bohdanovciach od ktorej ju nadobudla a nestotožnila, o akú nehnuteľnosť sa vlastne jedná, t.j. či nehnuteľnosť v článku 4 bod 3 a 4 predmetnej dohody je totožná s nehnuteľnosťou zapísanou na liste vlastníctva č. XXX. Pôvodne žalovaná predložila súdu listiny, z ktorých pre súd vyplynulo, že sa o túto nehnuteľnosť dlhodobo starala, udržiavala ju, zveľaďovala, vykonávala všetky úkony spojené s vlastníctvom predmetnej nehnuteľnosti.

Naopak, žalobkyňa sa od doby, keď podľa jej tvrdení nadobudla spornú nehnuteľnosť t.j. od roku 1993 sa nesprávala ako jej vlastníčka, žalobu o určenie vlastníckeho práva podala až v roku 2016.

Súd prvej inštancie uviedol, že princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahoch je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty, odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade, by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009).

Otázkou dobrej viery takéhoto nadobúdateľa vlastníckeho práva sa všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri spochybňovaní treťou osobou. Súd v obdobnej veci poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 415/15, ako aj nález III. ÚS. 247/14 z 28.01.2016, ktorý zhrnul svoju doterajšiu judikatúru s jasným záverom o originálnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, ktorému treba poskytnúť ústavnoprávnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľnosti od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Nevyhnutým predpokladom pre tento originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktoré sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere, zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu.

Na základe vyššie uvedených dôvodov, súd mal za to, že žalobkyňa v spore neuniesla dôkazné bremeno, a preto jej žalobu v celom rozsahu zamietol.

Na pojednávaní dňa 25.09.2019 žalobkyňa navrhla vykonať dôkaz, a to vypočuť Dr. J., ako aj A.. Y., súd návrh na vypočutie týchto svedkov v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ ide o vypočutie svedka Dr. J., súd tohto svedka dvakrát predvolal na pojednávanie, a to dňa 15.06.2019, zásielka sa však súdu dňa 28.08.2019 vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote a rovnako tak urobil predvolaním opätovne dňa 03.09.2019, avšak bezúspešne, nakoľko sa nepodarilo zabezpečiť účasť tohto svedka na súdom nariadenom pojednávaní.

Pokiaľ ide o vypočutie svedka A.. J. Y., súd návrh na vykonanie tohto dôkazu opätovne v celom rozsahu zamietol, považuje ho za nehospodárny, nadbytočný. Súd uvádza, že vypočutie tohto svedka navrhla žalobkyňa až na pojednávaní dňa 25.09.2019, kde bol predpoklad ukončenia súdneho sporu vyhlásením meritórneho rozhodnutia vo veci samej. Od októbra 2016 keď podala žalobu, vykonanie tohto dôkazu nenavrhol. Rovnako nedisponovala jeho údajmi, ani adresou, z ktorej má súd zabezpečiť jeho predvolanie. Súd však považuje tento dôkaz za nehospodárny a nadbytočný, podľa názoru súdu vypočutie tohto svedka by neozrejmiло otázku vlastníckeho práva žalobkyne k predmetnej nehnuteľnosti. Na nariadených pojednávaniach ani žalobkyňa, ani jej právny zástupca takýto dôkaz nenavrholi.

Súd prvej inštancie poukázal na Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 64/97 zo dňa 08.10.1997, podľa ktorého Ústavný súd Slovenskej republiky je oprávnený preskúmať aj také konanie a rozhodnutie všeobecných súdov, ktorým by došlo k porušeniu základných práv tvoriacich obsah ústavného inštitútu súdnej ochrany. Do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré účastník konania pred všeobecným súdom navrhol, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci sudcovi a súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

S poukazom na to, že v tomto spore boli vydané neodkladné opatrenia pod spisovou značkou 17C/239/2016-152 zo dňa 25.10.2017 a 17C/242/2016-43 zo dňa 13.12.2016, súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, keďže žalobu žalobkyne zamietol, rozhodol zároveň ex offa aj o zrušení nariadených neodkladných opatrení.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v celom rozsahu neúspešná, nemá nárok na náhradu trov konania. Súd úspešnému žalovanému priznal vo vzťahu k žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník postupom podľa § 262 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla odvolaciemu súdu aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu vrátane priznania trov konania žalobkyňi v rozsahu 100 % a v prípade ak sú splnené podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd uvedený rozsudok v tomto napadnutom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalobkyňa sa cíti byť vlastníčkou spornej nehnuteľnosti - v súčasnosti zapísanej v katastri nehnuteľností ako elektrorozvodňa - zariadenie traťa, ktorú nadobudla titulom reštitučného nároku reštitučný nárok na základe Zmluvy o vyporiadaní majetkového podielu zo dňa 16.6.1993, uzatvorenej s družstvom C.. Žalobkyňa zdôrazňuje, že súd nemal za sporný, ňou uplatnený reštitučný nárok, v zmysle oprávnenia jeho uplatnenia na základe reštitučných predpisov. Po splnení týchto zákonných náležitostí (definovaných v reštitučných predpisov) následne na základe uvedenej zmluvy z roku 1993 jej bol vydaný povinnou osobou majetok - elektrorozvodňa - zariadenie traťa. Žalobkyňa zdôrazňuje, že bez preukázania jej reštitučného nároku by predmetná zmluva z roku 1993 nikdy nebola uzatvorená. Žalobkyňa taktiež zdôrazňuje, že cieľom reštitučných predpisov bolo zmiernenie majetkových krívd, ktoré boli spôsobené nezákonných odnímaním majetku zo strany štátu. Medzi poškodených patrila aj rodina žalobkyne, ktorá zákonným spôsobom nadobudla reštitučný nárok, ktorý si následne úspešne uplatnila a jeho výsledok bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k elektrorozvodni - zariadeniu traťa. Rozhodnutie súdu dostáva žalobkyňu opäť do pozície, kedy je jej rozhodnutím štátu opäť odňaté vlastníckeho právo, ktoré jej bolo v minulosti priznané s cieľom zmiernenia (nie odstránenia) majetkovej krivdy. Žalobkyňa má za to, že súd mal v konaní prihliadať na jej reštitučný nárok spôsobom, ktorý bol akceptovaný právnu praxou, t.j. právne predpisy ako aj skutkové okolnosti sa majú hodnotiť tak, aby bola naplnený cieľ reštitučných predpisov, ktorý bol v odstraňovaní majetkových krívd. Už z označenia reštitučných predpisov vyplýva, že tie sa v prvom rade snažili o vrátenie vyvlastnených vecí a práve z tohto dôvodu bol žalobkyňi navrátený konkrétny majetok (okrem elektrorozvodne -zariadenie traťa, aj hala).

Hoci Zmluvu o vyporiadaní majetkového podielu zo dňa 16.6.1993, uzatvorenú medzi žalobkyňou a družstvom C. pôvodne žalovaná F. P. spochybňovala, v konaní nepreukázala, že by bola falzifikátom a tak ju súd považoval v celom konaní za platnú, čo žalovaným ani v priebehu konania vyvrátené nebolo. Žalobkyňa zdôrazňuje, že ani jej dôkazné bremeno nemôže byť absolútne, disponovala a disponuje originálom predmetnej listiny, ktorej pravosť vždy môže byť overiteľná vypracovaním znaleckého posudku. Žalobkyňa sa však v plnej miere stotožňuje s tým, že pravosť predmetnej zmluvy nie je sporná. Žalobkyňa predložila do konania tiež identifikáciu parciel na stotožnenie, že parcely uvedené v nadobúdacej zmluve sú totožné s parcelami M. č. XXXX/X, XXXX/XX a XXXX/X, t.j. niet pochyb že žalobkyňa nadobudla nehnuteľnosť v roku 1993. Požiadavka identifikácie parciel uvedených v Zmluve o vyporiadaní majetkového podielu zo dňa 16.6.1993, so súčasným katastrálnym stavom, týmto bola podľa žalobkyne splnená. Navyše žalobkyňa navrhovala vykonanie ohliadky na tvári miesta, ako jediného ďalšieho možného dôkazu, ktorý by stotožnil nehnuteľnosť (podaním zo dňa 29.4.2019). Súd tento dôkaz neodmietol, no napriek tomu ho nevykonal. Žalobkyňa preto nesúhlasí argumentáciou súdu uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v konaní „nestotožnila, o akú nehnuteľnosť sa jedná, t.j. či nehnuteľnosť v článku 4 bod 3 a 4 predmetnej dohody je totožná s nehnuteľnosťou zapísanou na liste vlastníctva č. XXX.“, nakoľko táto je v rozpore s vykonanými a navrhnutými dôkazmi.

Tejto nehnuteľnosti nebolo pridelené súpisné číslo, nakoľko išlo o budovu technického vybavenia, ktorá sa nezapisovala toho času do katastra nehnuteľností čo žalobkyňa ozrejmovala podaním zo dňa 19.02.2019 s poukazom na vtedajšiu právnu úpravu. Taktiež uviedla, že ako reštituentka bola oslobodená od platenia miestnych daní. Z uvedeného dôvodu chýbal v kronike obce Šarišské Bohdanovce záznam o predchádzajúcom vlastníkovi. Čo však žalobkyňa zdôrazňuje, ani A. Y. nebol vedený ako vlastník v kronike obce, hoci tento mal nehnuteľnosť previesť na pôvodne žalovanú F. P., ani spoločnosť K. s.r.o. a G. J. s.r.o. či družstvo J., ktorých označila p. P. za právnych predchodcov. Žalobkyňa však zdôrazňuje, že svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti odvodzuje od Zmluvy o vyporiadaní majetkového podielu zo dňa 16.06.1993, na existenciu ktoré vydanie súpisného čísla (ide iba o administratívny akt), platenie dane, či evidencia v kronike obce nemá žiaden vplyv.

Súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že žalobkyňa v spore nepreukázala že sa správala ako vlastníčka, naopak toto mala preukázať pôvodne žalovaná P.. Tá mala predložiť súdu dôkazy, že vykonávala opravy na nehnuteľnosti. Túto skutočnosť podľa názoru žalobkyne súd nesprávne vyhodnotil. Pôvodne žalovaná predložila dôkazy ktoré sa netýkajú spornej nehnuteľnosti, všetky dôkazy sa týkajú len nevyhnutne potrebných úkonov, ktoré musel urobiť každý kto sa na danú elektrorozvodňu pripojil. Išlo o vykonanie skúšky elektrického zariadenia, projektovú dokumentáciu na úpravy časti trafostanice (nie elektrorozvodne), elektrická prípojka, doklady o odbere elektriny.

- Projektovú dokumentáciu Elektro vypracovanú G. Z., Starozágorská 39, Košice, IČO: 32 470 461, ktorá sa zaoberala úpravou NN časti Trafostanice TS PD Šarišské Bohdanovce a NN elektrickej prípojky,
- Osvedčenie o kusovej skúške rozvádzača,
- Správa o odbornej prehliadke a skúške, opätovne miesto a predmet prehliadky Transformačná stanica, elektrická prípojka

- faktúry za odber el. energie.

Všetky tieto dôkazy sa však vzťahujú iba na transformačnú stanicu a elektrickú prípojku, týchto sa týkali úpravy, opravy a kolaudačne rozhodnutia avšak to nie je totožný objekt s nehnuteľnosťou ktorá je predmetom sporu. Predmetom sporu je budova elektrorozvodne. Žiaden z týchto dôkazov sa netýka budovy elektrorozvodne. Ako žalobkyňa uvádzala, keď sa pôvodne žalovaná nasťahovala do susedstva odovzdala jej kľúče a umožnila na napojenie, t.j. vykonanie predmetných úprav je štandardné riešenie každého nového užívateľa. Predmetnú nehnuteľnosť užíval tiež p. V. a tiež žalobkyňa (ktorá objekt prenajala spoločnosti jej syna).

Žalobkyňa ďalej uvádza, že nehnuteľnosť elektrorozvodňa je svojou povahou budovou technického vybavenia, jej účelom je zabezpečovať zdroj energie. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa na svojou hospodárskom dvore mala pripojenie na energiu (prostredníctvom tejto elektrorozvodne kde mala bol napojený kábel), súd nemôže vyhodnotiť situáciu tak, že svoje vlastníctvo žalobkyňa zanedbala alebo opustila a nepreukázala že sa o nehnuteľnosti starala. Žalobkyňa nemala dôvod tušiť, že niekto iný vykonáva úkony smerujúce k nadobudnutiu vlastníckeho práva.

Ak sa pôvodne žalovaná P. cítila od roku 2006 ako vlastníčka, prečo k odpojeniu žalobkyne od zdroja energie došlo až v roku 2016? Tak isto predložila do konania Žiadosť Slovenskému pozemkovému fondu ohľadom prenájmu pozemku pod spornou nehnuteľnosťou 25.04.2016.

Žalobkyňa v tejto súvislosti zdôraznila, že spochybňuje dobromyseľnosť nielen údajnej držby nehnuteľnosti pôvodnou žalovanou, ale aj dobromyseľnosť celého konania pôvodne žalovanej, ktoré smerovalo k získaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti spôsobom „za každú cenu“. Pôvodne sa žalovaná pokúšala nadobudnúť vlastnícke právo titulom kúpy od A.. J. Y. - osoby jasne nevlastníka a to navyše dvoma rôznymi kúpnyimi zmluvami na dva rôzne predmety kúpy (to vyplýva z výpovede pôvodne žalovanej P. v konaní). Následne sa pôvodne žalované pokúšala o zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností získaním súpisného čísla, predložním kúpnych zmlúv ako mal nadobúdať A.. Y. a podobne. Po týchto neúspešných „pokusoch“ vlastníctvo mala vydržať. Žalobkyňa má jednoznačne za to, že po celý čas pôvodne žalovaná nebola dobromyseľnou držiteľkou spornej nehnuteľnosti, naopak vedela, že skutočnou vlastníčkou nehnuteľnosti je žalobkyňa. O konaní pôvodne žalovanej v rozpore s dobrými mravmi svedčí podľa žalobkyne aj skutočnosť, hoci sa v konaní snažila vzbudiť dojem, že o spornú nehnuteľnosť sa celý čas starala, je pre ňu veľmi dôležitá, po tom čo voči nej bolo začaté toto súdne konanie a niekoľko exekučných konaní, v momente túto nehnuteľnosť predala tretej osobe, ktorá pri logickom hodnotení celkovej situácie nemala žiaden reálny záujem o jej kúpu. Žalobkyňa má preto dôvodné podozrenie, že ide iba o účelový prevod nehnuteľností, ktorý opäť spochybňuje dobrú vieru pôvodne žalovanej a opäť ide o konanie „za každú cenu dosiahnuť úspech“, bez ohľadu na to, že jednotlivé kroky sú pri ich vzájomnom hodnotení protichodné. Žalobkyňa zdôrazňuje, že podľa jej názoru pôvodne žalovaná nemôže požívať právnu ochranu ako osoba konajúca v dobrej viere, nakoľko tak nikdy nekonala. Bežnú údržbu vykonával manžel žalobkyne ako vyštudovaný elektrikár.

Podľa názoru žalobkyne samotná skutočnosť, že bolo vydané súpisné číslo na nehnuteľnosť nemôže mať za následok automaticky opustenie veci, alebo zanechanie svojho vlastníckeho práva, keď reálne vec žalobkyňa užívala (po celý čas mala na elektriku pripojenie) a vykonávala bežnú údržbu. Žalobkyňa má za to, že v konaní nebolo preukázané, že sa k spornej nehnuteľnosti chovala ako nedbalý vlastník. Sporná nehnuteľnosť, nie je objekt určený na bývanie, resp. každodenné užívanie v zmysle faktického nakladania s nehnuteľnosťou, ale ide o objekt, ktorý sa využíva pri užívaní akoby hlavnej veci. U žalobkyne išlo o halu, v ktorá bola využívaná na spracovanie a uskladnenie dreva a zo spornej nehnuteľnosti mala žalobkyňa zabezpečený prívod elektrickej energie. To, že sporná nehnuteľnosť nebola zapísaná žalobkyňou do katastra automaticky nemôže znamenať, že sa o objekt riadne nestarala, nakoľko svoje vlastníctvo odvodzovala od Zmluvu o vyporiadaní majetkového podielu zo dňa 16.6.1993 (objekt už bol vybudovaný a nebol ani do vtedy zapísaný v katastri) a zápis by mal iba evidenčný charakter (nie konštitutívny).

Žalobkyňa má za to, že súd nemal hodnotiť úkony pôvodne žalovanej, ktoré smerovali k zápisu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností ako konanie dokazujúce nezáujem žalobkyne o svoje vlastníctvo, nakoľko tá nemala žiadnu možnosť sa o nich dozvedieť, navyše takého nezákonné konanie nemôže požívať právnu ochranu. Súd konštatoval síce, že pôvodne žalovaná sa mala starať o spornú nehnuteľnosť (čo žalobkyňa vyvrátila), no nijak nevyhodnotil dôkazy, ktoré predložila žalobkyňa k jej starostlivosti o spornú nehnuteľnosť, čo spôsobuje jej neurčitost' a nepreskúmateľnosť.

Čo však žalovaná považuje za dôležité, žalobkyňa od začiatku poukazuje na skutočnosť že budova elektrorozvodne je nehnuteľnosťou kým stanica trafa je hnutelná vec nezávislá od nehnuteľnosti. Aj z čestného prehlásenia likvidátora družstva POLNOPOD vyplýva, že v majetkovom súpise družstva

sa nachádzala trafostanica, nie elektrorozvodňa. K uvedenému navrhovala žalobkyňa vykonať dôkaz miestnej ohliadky (z podania zo dňa 29.4.2019). Túto súd nevykonala ani neodôvodnil, prečo k vykonaniu dôkazu nepristúpil.

Podľa názoru Žalobkyne súd nesprávne právne posúdil vydržací titul pôvodne žalovanej F. P. Z výpovede pôvodne žalovanej vyplýva, že v čase keď mala uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva k spornej nehnuteľnosti zápis na katastri neprešiel, nakoľko takýto prevod vlastníckeho práva možný nebol (na katastri jej vysvetlili že sa jednalo sa o vecné bremeno), následne uzatvorila pôvodne žalovaná inú zmluvu, táto neprešla, nakoľko boli pochybnosti o vlastníckom práve predchádzajúcich vlastníkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná P. dobromyseľná byť nemohla, nakoľko obe zmluvy ktoré mala uzatvoriť mali právnu vadu. Túto právnu vadu sa odstrániť nesnažila. Namiesto toho počkala 10 rokov a predmet si dala vydržať.

V osvedčení o vydržaní spornej nehnuteľnosti N368/2016 (titul nadobudnutia spornej nehnuteľnosti p. P.) sa uvádza, že „Uvedenú nehnuteľnosť nadobudla vydržaním podľa § 134 OZ ku dňu 31.12.2013 keďže do vydržacej doby si mohla započítať aj dobu oprávnenej držby svojho právneho predchodcu A.. J. Y.“. Uvedené sa nemôže zakladať na pravde, nakoľko zo spisového materiálu vyplýva, že A.. J. Y. spornú nehnuteľnosť mal nadobudnúť až 8.1.2004. Teda Čestné vyhlásenie na základe ktorého mala byť táto skutočnosť osvedčená sa nezakladá na pravde, respektíve si dôkazy vzájomne odporujú, pričom tieto dôkazy predložila do konania p. P., t.j. o uvedenom mala vedomosť.

Zároveň poukázala na skutočnosť, že aj Čestné prehlásenie E.. J., že objekt trafostanice patril do majetku družstva J. sa vzťahuje na objekt trafostanice, nie elektrorozvodne.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že návrh na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol podaný dňa 19.07.2006. pod č. V XXXX/XXXX, konanie bolo prerušené dňa 11.08.2006 a dňa 14.11.2006 bolo konanie zastavené. Od tohto momentu nemohla vydržacia doba plynúť ďalej.

Žalobkyňa tiež uvádza, že o danú nehnuteľnosť jej rodina prišla v čase znárodnenia majetku, následne jej bola prinavrátená reštitučným nárokom, pričom teraz jej má byť zase odobraná. Súd konštatuje, že pokiaľ sa má zachovať maximum z oboch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovacieho prípadu. Vyššie riziko má nie byť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere. Žalobkyňa ale uvádza, že v čase keď p. P. prišla na hospodársky dvor jej budova nemala pripojenie na elektriku ani vodu (ako sama uviedla vo výpovedi) budova žalobkyne však na odber energie pripojená bola, ako aj pán V. odoberal energiu. Z výpovede pôvodnej žalovanej P. „ja som vedela že pán V. je tam napojený aj pán P.“ je teda zrejmé, že túto užívala žalobkyňa dávno predtým ako ju mala podľa zmluvy nadobudnúť pôvodne žalovaná. Táto však žiadnemu z užívateľov „nadobudnutie nehnuteľnosti“ nedala vedieť. Urobila tak až po 10 rokoch.

Táto informácia je tiež dôležitá z hľadiska konštatovania súdu, že sa žalobkyňa nesprávne ako vlastníčka. Žalobkyňa nepretržite užívala nehnuteľnosť až do roku 2016 kedy jej pôvodne žalovaná znemožnila vstup do nej.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov vyvodil správne závery a z toho dôvodu odvolanie žalobkyne je neopodstatnené.

4. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

5. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonala, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonala ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

6. Daná právní věc je nepochybně věc sporová, v které se uplatňuje prejednávací zásada. Strana sporu má jednak povinnost tvrzení a důkazní povinnost. Následky spojené s ich nesplněním v podobě věcně nepříznivého rozhodnutí nesie ten účastník konání, který tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinností tvrzení a povinností označit důkazy na preukázanie tvrzení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrzenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrzenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrzenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrzení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

7. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrzenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrzení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

8. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009).

9. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

10. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrzení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

11. Jedným z najvýznamnejších štádií civilného sporového konania je dokazovanie. Prostredníctvom dokazovania súd zisťuje, či skutkový stav prezentovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu zodpovedá alebo nezodpovedá skutočnosti (v podstate ide fázu verifikácie skutkových tvrzení). Predmetom dokazovania je teda skutok (fakty, objektívna realita) tvrdený stranami sporu, ktorý má význam pre rozhodnutie o merite sporu. S bremenom tvrdenia je preto neodmysliteľne späté dôkazné bremeno. V súvislosti s dokazovaním vyvstáva otázka kto a čo je povinný v súkromnoprávnom spore preukazovať.

12. Jak vyplývá mj. z nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2736/19, ze dne 19. října 2020, dokazování je významnou součástí občanského civilního řízení včetně řízení vykonávacího - konkrétní pravidla dokazování se nacházejí v podústavních procesních předpisech, avšak mantinely dokazování, vyznačující ústavní souladnost procesu dokazování, jsou obsaženy v judikatuře Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva. Vady dokazování lze rozdělit do tří skupin - nepřípustné důkazy, opomenuté důkazy a svévolné hodnocení důkazů. Tzv. opomenuté důkazy představují pochybení soudu

spočívajúci v neodôvodnenom neprovedení účastníkom navrhovaných dôkazů. Rozhodujúci súd není sice povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o důkazních návrzích rozhodnout, a pokud jim nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.

Podstatou prejednávanej veci je vyriešenie otázky, či žalobkyni sa podarilo uniesť dôkazné bremeno, že vlastnícky jej vec patrí alebo nie.

Žalobkyňa sa „in genere“ domáha určenia vlastníckeho práva a nepochybne pre úspech žaloby je potrebné dôkaznými prostriedkami presvedčiť súd bez akýchkoľvek pochybností o tom, že vlastnícky jej vec patrí.

Odvolačný súd pojmovo pripomína, že:

1. transformátor (slangovo nazývaný aj trafo) je netočivý elektrický stroj, umožňujúci prenos elektrickej energie z jedného elektrického obvodu do druhého pomocou elektromagnetickej indukcie. Striedavý prúd v prvom (primárnom) obvode vytvára premenlivé magnetické pole, ktoré následne indukuje striedavé napätie v druhom (sekundárnom) obvode, ktorým začne tiecť prúd.

Transformátor je možné použiť na zmenu veľkosti striedavého elektrického napätia nahor alebo nadol bez zmeny frekvencie. Okrem tejto funkcie zabezpečuje transformátor aj galvanické oddelenie dvoch elektrických obvodov, čo sa využíva pri konštrukcii elektronických obvodov, alebo pre bezpečnosť pred zásahom elektrickým prúdom.

2. elektrorozvodňa - eltech. zariadenie na ovládanie a kontrolu rozvodu elektrického prúdu; budova pre toto zariadenie, rozvodňa

3. trafostanice je elektrické zařízení, které je součástí elektrické přenosové a distribuční soustavy.

Jde o místní budovu, část budovy či stavební schránku, kam je pro svůj provoz umístěn transformátor.

Typicky jde o snižování napětí v distribuční síti z VN 3x 22 kV na NN 3x 400 V, o velikosti dané příkonem podle potřeb v místě obce.

Trafostanice patří do kategorie vyhrazených technických zařízení, na kterých je, podle energetického zákona (zákon č. 458/2000 Sb.), povinnost provádět pravidelné revize a úkony údržby.

Druhy revizí

- výchozí revize - provádí se vždy u nových elektrických zařízení, před jejich uvedením do provozu,
- pravidelná revize - vykonává se v pravidelných periodách dle druhu prostředí podle ČSN 33 1500.

Lhůty revizí

- 1x za 5 let - platí pro trafostanice nacházející se ve vnitřním prostoru (normální, základní prostředí),
- 1x za 4 roky - pokud je trafostanice umístěna ve venkovním prostředí (nebo pod přístřeškem).

Revize smí provádět autorizovaná osoba, tzv. revizní technik, která získala oprávnění na základě přezkoušení Technickou inspekcí České republiky (TIČR).

Předpis ČSN 33 1500 popisuje řád preventivní údržby. Obsahem dokumentu jsou činnosti údržby, které je nutno provádět v předepsaných periodách. Pokud je řád preventivní údržby dodržován, s prokazatelnými záznamy o údržbě, je možno upustit od provádění pravidelných revizí. Za dodržování úkonů údržby je zodpovědný provozovatel elektrického zařízení. (pozri <https://cs.wikipedia.org/wiki/Trafostanice>).

13. Za stavu ak E.. J. uviedol, že od apríla 2001 do júla 2005 bol likvidátor spoločnosti J. poľnohospodárske podielnícke družstvo Šarišské Bohdanovce v likvidácii. Spoločnosť v rámci majetku vlastnila aj trafostanicu vedenú v účtovníctve pod položkou stavby, inv. č. S XXX. Objekt - stavba trafostanice bol od vzniku spoločnosti súčasťou areálu, avšak nebol zapísaný v katastri nehnuteľností. Pri likvidácii spoločnosti predmetná trafostanica bola predaná kúpnuou zmluvou v roku 2003 p. A.. J. Y., bytom F. XX, XXX XX F.. V čase predaja bola vedená v majetku spoločnosti, bez prihlásenia a uplatňovania si nárokov tretích osôb (pozri čl. 131 spisu) námietky žalobkyne v odvolaní neobstoja.

Nepochybne bolo kľúčové, aby žalobkyňa osvedčila, že vec, ktorej vlastníctva sa domáha patrila vlastnícky jej právnym predchodcom, resp. objasnila chronologicky vlastnícky osud tejto nehnuteľnosti. Žalobkyni sa však uvedené objasnenie v priebehu celého konania nepodarilo. Nestačí len tvrdiť, že strana sporu sa cíti byť vlastníkom veci, bolo nutné dôkaznými prostriedkami preukázať, že nehnuteľnosť je predovšetkým jej vlastníctvom vzhľadom na všetky okolnosti veci.

Žalobkyňa okrem dohody o vyporiadaní vlastníctva s D. R., v ktorom nie je presne špecifikovaný predmet sporu (č.l. 211 spisu) a zmluvy o vyporiadaní majetkového podielu, ktorá obsahuje v bode IV/3 a IV/4 označenia predmetu sporu (navyše podpisy v zmluve nie sú notárom overené) a výsluchu manžela žalobkyne, žiadny iný dôkaz preukazujúci svoje vlastníctvo súdu neposkytla.

Nepochybne ohliadka nehnuteľnosti, výsluch E.. J. (preukazujúci vlastníctvo žalovanej) a kópie žiadosti o udelenie súpisného čísla, ako dôkazné prostriedky, bremeno dôkazu, efektívne naplniť nemohla.

Za stavu, ak žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, nemôže legitímne očakávať úspech v konaní.

Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu, je pre neunesenie dôkazného bremena zamietnutie žaloby.

14. Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnenie nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol; jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné.

16. Odvolací súd nemôže hodnotiť právne a skutkové závery prvoinštančného súdu ako signalizujúce taký stupeň arbitrárnosti, či zjavnej neodôvodnenosti, ktorý by predstavoval neprípustný zásah do základného práva žalobcov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Dohovoru (napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Rovnako v odôvodnení napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu nie sú podľa názoru odvolacieho súdu také nedostatky, na základe ktorých by mohol rozhodnúť o tom, že je z pohľadu spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami neakceptovateľné a neudržateľné. So zreteľom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok so stotožnením sa s odôvodnením vo výroku I. a II. potvrdil.

17. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Pre neunesenie dôkazného bremena odvolací súd rozhodol postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP so stotožnením sa s dôvodmi prvoinštančného rozsudku a rozsudok ako vecne správny potvrdil.

18. Súd prvej inštancie odôvodnil priznanie náhrady trov konania žalovanému len uvedením § 255 ods. 1 CSP a konštatovaním neúspešnosti žaloby.

19. Súdu priamo zo zákona vyplýva povinnosť i pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať i (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

20. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s uvedenými skutočnosťami ako s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré zakladajú aplikáciu ust. § 257 CSP.

21. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP (viď bod 5 tohto rozsudku). Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

22. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

23. Keďže nedostatočne zdôvodnenie rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobkyni, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd uznesenie v napadnutom rozsahu postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

24. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne rozhodnúť o trovách konania s tým, že posúdi, či charakter veci alebo iné okolnosti (napr. majetkové pomery) odôvodňujúce aplikáciu ust. § 257 CSP. Súd prvej inštancie svoje závery odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé.

25. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).